

Bettina Göschl
Klaus-Peter Wolf

Detectivii de la Marea Nordului

Hoți sub acoperire

Ilustrații de Franziska Harvey
Traducere de Mihai Draganovici

Familia Janssen

Mick – un tată perfect
în orice situație

Artist și scriitor,
își iubește copiii mai
presus de orice.

Sarah – o mamă
dedicată trup și suflet

Cântăreață
și actriță

Instrumentele unui adevărat detectiv

Telescop,
lanternă și
șperacle

Lupă

Lukas – cel mai
bun tehnician

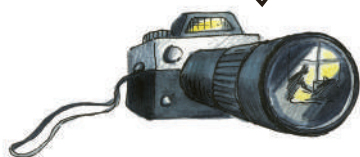
Fratele Emmei nu are
mână bună doar pentru
camerele digitale.

Emma – înțeleapta

Capul ei roșcat
e plin de idei bune!

Aparat foto
cu obiectiv

Jurnalul
unchiului

Capitolul 1

Mână și Lung, doi răufăcători, fuseseră eliberați câteva zile din închisoare pentru bună purtare. Dar, la final, aceștia nu se întorseseră după cum promisese. Ei își găsiseră adăpost în casa de vacanță a familiei Huber, undeva în apropierea portului din Norddeich. Familia Huber din München își petrecea aici vacanța câteva săptămâni pe an. În restul timpului, casa era goală. În sufragerie atârna o poză cu doamna și domnul Huber.

Amândoi păreau simpatici. Domnul Huber era mic de statură, îndesat, avea o barbă deasă și o față prietenoasă. În schimb, doamna Huber avea părul blond, era suplă și foarte frumoasă în costumul ei popular bavarez. Pentru a nu fi recunoscuți și arestați, Mână și Lung hotărâră să-și schimbe înfățișarea. Lung descoperi într-un dulap trei costume tradiționale bavareze și o perucă blondă cu păr lung.

Voia să se costumeze precum femeia tânără și frumoasă în costum popular, și tare mult i-ar fi plăcut să arate ca doamna Huber. Dar transformarea nu îi ieși chiar atât de bine. Pielea capului îl mânca îngrozitor pe sub perucă și îi venea să se scarpine întruna. Sutienulele îi alunecau, iar pantofii cu toc ai doamnei Huber arătau bine, ce-i drept, dar erau mult prea mici și îl strângeau. Lung făcea mari eforturi să nu se împiedice. Se așeză în fața oglinzii și se admiră.

— Cum arăt, Mână? Crezi că vreun polițist m-ar recunoaște îmbrăcat așa?

— Arăți ca un evadat în haine de femeie, rânji Mână.

— Da' ce? Vrei să te îmbraci precum o femeie? bombăni Lung. Crezi că ai arăta mai bine într-o rochie tradițională bavareză?

Mână făcu un semn și își trase pe el costumul popular de culoare gri al domnului Huber. Îi venea ca turnat. Cu o mică excepție. Costumul îi era cel puțin cu un număr mai mic. Apoi își așeză pe cap pălăria bavareză cu pompon din păr de capră neagră.

Pe Lung îl pufni răsul.

— Ei, poftim, așa vei trece cu siguranță neobservat aici, în Frisia de Est, la Marea Nordului.

— Știi ce, Lung? Nu trebuie să ne schimbăm doar înfățișarea, ci și numele, propuse Mână.

— De ce? întrebă Lung. Numele meu e frumos.

— Dar dacă ne prezentăm ca Mână și Lung, atunci vor ști imediat cu toții că suntem niște răufăcători. Cei de aici ne cunosc deja sub numele astea, replică Mână.

— Păi, ce, nu suntem niște răufăcători?
răspunse Lung cu o doză de mândrie.

— Of, frate! oftă Mână. Asta nu trebuie să
știe nimeni, blegule! Sau vrei să ajungi din nou
la închisoare?

Lung își pieptăna părul de la perucă și
spuse:

— Și cum propui să ne numim? Poate Bală
și Muc?

— Prostii! răspunse Mână. Mă gândeam
mai curând la Gheară și Tigru.

Lung își dădu ochii peste cap.

— Atunci ne putem numi, pur și simplu,
Oală și Minune.

Mână își mângâie pomponul moale și
propuse:

— Deci, pe mine poate să mă cheme
domnul Hoțo, iar pe tine doamna Man. Sunt
nume frumoase, nu?

Lung își duse degetul la frunte.

— În cazul ăsta, îmi place mai mult doamna
Spărgă și domnul Tor.

— Ha, ha, ha, ce glumeț ești! se rățoi Mână.
Atunci mai bine domnul Pun și doamna Gaș.

Lung își netezi rochia.

— Gata, asta e! Pe tine te cheamă Pocni, iar pe mine Toare.

Dar lui Mână i se păru o prostie. De-abia se pusese de acord asupra numelor Cap și Sec, că se auzi soneria de la intrare. Lung îl văzu prin vizor pe polițistul Stone. Înlemni de spaimă.

— La naiba! șuieră el. Distracția s-a terminat repede. Au și venit să ne ridice.

— Prostii! șopti Mână. Tu ești acum doamna Cap și eu domnul Sec.

În rochia lui bavareză, Lung crăpă puțin ușa. Cu o voce înaltă spuse:

— Oh, domnule comisar. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Comisarul se prezentă cu cordialitate:

— Scuzați deranjul. Mă numesc Stone. Sunteți aici în vacanță?

Lung, care acum se numea Cap, răspunse:

— Desigur, domnule Stone. Voiam de mult să ne petrecem concediul în minunatul dumneavoastră orașel. Soțul meu și cu mine iubim litoralul.

— Am venit doar să vă avertizez, spuse comisarul. În Norden și în Norddeich au fost

observați niște pușcăriași evadați. Încuiați totul bine seara și nu lăsați la vedere obiecte de valoare. Dacă observați ceva suspect, vă puteți adresa oricând secției noastre de poliție.

Lung își dresе vocea și ciripi:

— Drăguț din partea dumneavoastră!

Stone se frecă la ochi. Ieri-seară se așezase pe ochelari, iar în dimineața asta trebuise să plece fără ei. Acum putea distinge perfect fiecare pescăruș de pe dig, dar la o jumătate de metru în fața ochilor, toate lucrurile se vedeau ca prin ceață. Poate de aceea i se părea doamna Cap atât de frumoasă. Îi amintea foarte mult de o iubită de-a lui din tinerețe.

Comisarul Stone îi dădu doamnei Cap cartea sa de vizită și își luă rămas-bun cu următoarele cuvinte:

— Dacă aveți nevoie de ajutor, vă rog să mă sunați.

Lung se legăna de pe un picior pe altul, din cauza pantofilor incomozi. Dar se adună și spuse:

— Ce bine că mai există gentlemeni în Frisia de Est!

Lung închise ușurat ușa.

— Pantofii ăștia caraghioși mă ucid. Îmi sunt cu cel puțin un număr mai mici.

Îi dădu jos și începu să-și frece picioarele. Mână chicoti.

— Cred că Stone s-a îndrăgostit puțin de tine, spuse el ironic. În definitiv, ești o femeie foarte atrăgătoare...